

37

Den döende flickans afsked till sin älskade.

Melodi: Och solen sjönk och kvällen kom,
Den milda sommarqvällen.

Kom, yngling, sista gång till mig, sitt här invid min sida!
Min bortgångsstund jag vill hos dig, du älskad förbida!
I dina händer låt min hand (tills den blir kall) få hvila,
Och led mig du till dödens land, dit snart min väg skall lå.

Jag är beredd till grafvens ro. Dock än tillbakavände
En suck till dig. Tack för din tro! Tack för hvart hopp
du tände!

Fastän sin fröjd ej lifvet höll, de sköna löftesorden,
hur ljuft att i ditt öga föll min sista blick på jorden.

Jag är dig kär: jag ser det väl, du skall mig länge sakna.
Mitt minne ofta för din själ skall klagande uppvakna.
O, sköna tröst att få bo kvar uti ditt tregna hjerta!
Nu grafven mindre fara har och döden mindre smärta.

Säg ej, att du mig följa vill, nej dina dagar hära
Ditt fosterland och äran till; jag skall ditt hopp ej störa.
Blott mins mig — som en ungdoms-dröm, den tiden ej
besannat.

En hägring ned på lifvets ström, som lik dess våg, ej stannat.

Du graf, hvad jorden skönast har, en kärlek, ren som våren:
Men himlens gåfva bättre var, en graf i ungdoms-åren.
Farväll! en vingad lilja fri, jag lyfter från min stängel.
Jag fick ej här din maka bli; nu blir jag der din engel.

Inlemnadt af S—a